

Arrest

**nr. 91 330 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 15 december 2008 een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 augustus 2009 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen dienden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Via een op 8 oktober 2009 gedateerd schrijven dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arresten van 3 december 2009 met nrs. 35 290 en 35 291 weigerde ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 april 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 26 april 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2009 werd ingediend door :

[I. A.] [...]

[K. Z.] [...]

+ kind

[K. F.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [I. A.]. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 27.03.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Rusland (Tsjetsjenië), Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Rusland (Tsjetsjenië)."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

EERSTE ONDERDEEL

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient een ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [en recente] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag] vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt evenwel dat hij niet persoonlijk een toegankelijkheids-onderzoek heeft gevoerd. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies immers louter naar een toegankelijkheids-onderzoek van 07.03.2012 en gaat vervolgens over tot het citeren van dit onderzoek. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet zelf het onderzoek heeft gevoerd.

De vraag rijst hoe de geneesheer-ambtenaar de toegankelijkheid kan beoordelen indien hij zich louter baseert op een onderzoek dat hij niet persoonlijk heeft gevoerd en evenmin blijkt door wie het toegankelijkheids-onderzoek werd afgeleverd. Uit de bestreden beslissing met bijlage blijkt immers niet wie het onderzoek heeft gevoerd en waarom deze persoon dan wel als deskundige kan worden beschouwd.

Aldus schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet daar de toegankelijkheid niet door een arts of ambtenaar-geneesheer werd onderzocht en beoordeeld, doch wel door een voor verzoekers onbekend persoon (wellicht door de gemachtigde van verwerende partij zelf).

Indien het toegankelijkheidsonderzoek zelf werd opgesteld door de gemachtigde van verwerende partij die naderhand de bestreden ongegrondheidsbeslissing heeft genomen, dan zou zulks neerkomen op een advies omtrent de toegankelijkheid door de geneesheer-ambtenaar aan de gemachtigde louter op basis van diens eigen onderzoek.

Zulks is uiteraard strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. De geneesheer-ambtenaar had immers zelf de door verzoekers in hun verzoekschrift ingeroepen argumenten omtrent de niet toegankelijkheid moeten beoordelen, hetgeen in casu niet is gebeurd nu de beoordeling over de toegankelijkheid louter gebeurde door een niet-geneesheer-ambtenaar en de geneesheer-ambtenaar dit toegankelijkheidsonderzoek vervolgens enkel heeft geciteerd zonder eigen gefundeerde beoordeling ter zake.

TWEEDE ONDERDEEL

Zelfs wanneer zou worden geoordeeld dat de geneesheer-ambtenaar de toegankelijkheid van de medische zorgen heeft beoordeeld (quod non), dan nog dient te worden opgemerkt dat zulks niet naar behoren is gedaan.

Uit de bestreden beslissing, samengelezen met het medisch verslag van de ambtenaar- geneesheer, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat verzoeksters aandoening beschouwd wordt als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, doch dat behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar én toegankelijk zouden zijn voor verzoekster. In het geciteerde toegankelijkheidsonderzoek wordt daarbij verwezen naar het IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10, en wordt gesteld dat de staat alle Russische burgers recht hebben op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering.

Uit nazicht van de aangehaalde bronnen in dit toegankelijkheidsonderzoek blijkt evenwel dat er enkel in het algemeen wordt gesproken over de gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. Uit niks blijkt dat deze betrekking hebben op mentale zorgen. Uit algemeen beschikbare informatie op het internet blijkt daarentegen dat de dergelijke zorgen niet inbegrepen zijn in het ziektekostenverzekeringssysteem. Zie Valery Krasnov, Isaak Gurovich en Alexey Brobov, 'Country profile: Russian Federation: mental healthcare and reform', International Psychiatry, Volume 7, nr. 2, april 2010, p.39, te vinden op <http://www.repsych.ac.uk/pdf/IPv7n2.pdf>:

'Psychiatric care is financed from the federal budget and is not included in the state medical Insurance system.'

Niettegenstaande de bewering van verwerende partij blijkt uit hoger vermeld document dat de medische aandoening van verzoeker geenszins gratis kan worden behandeld in zijn land van herkomst (schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel).

Daarenboven blijkt uit onderzoek dat de psychisch-medische zorgen voor 75% van de ondervraagde personen in de Russische Federatie financieel niet toegankelijk zijn (Zie Simon GE et al. Prevalence and predictors of depression treatment in an international primary care study. American Journal of Psychiatry, 2004, 161: 1626-1634, zoals aangehaald in World Health Organization and World Organization of Family Doctors (Wonca), Integrating mental health into primary care: a global perspective, <http://www.who.int/mental health/resources/mentalhealth PHC 2008.pdf>, 2008, 34).

Dit geldt ook voor verzoeker die geen financiële middelen heeft, noch ten gevolge van de gebeurtenissen in Tsjetsjenië in staat is om deze op behoorlijke wijze door arbeid te bekomen. De echtgenote van verzoeker is omwille van de medische toestand van verzoeker bovendien genooddaakt alleen in te staan voor de huishouding (met twee jonge kinderen), zodat het ook voor haar onmogelijk zal zijn om voltijds in Tsjetsjenië aan de slag te gaan.

Ook het aanhalen van het kunnen verwerven van kindergeld is naast de kwestie, aangezien die gelden (in zoverre ze al aanzienlijk zouden zijn - quod non) dienen te worden aangewend voor de opvoeding en opleiding van de kinderen en geenszins voor de medische zorgen van verzoeker.

Uit geen van de door verwerende partij aangehaalde argumenten blijkt dan ook dat de (financiële) toegankelijkheid voldoende is gegarandeerd.

3.2. Er dient te worden gesteld dat verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij, in een eerste onderdeel van hun middel, voorhouden dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, alsmede het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden doordat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat voorafging aan de bestreden beslissing verwees naar een nota omtrent de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in de Russische Federatie die werd opgesteld door een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer, doch deze bepaling sluit niet uit dat de betrokken arts gebruik maakt van door andere ambtenaren opgestelde voorbereidende nota's. Het feit dat hij de inhoud van een nota in zijn advies overneemt laat ook niet toe te besluiten dat hij zelf geen onderzoek zou hebben doorgevoerd of dat hij zou hebben nagelaten rekening te houden met enig dienstig gegeven of argument. Het toont slechts aan dat hij akkoord gaat met de in deze nota opgenomen feiten en vaststellingen en dat hij zich de in voormeld stuk opgenomen conclusies eigen maakt. Aangezien hij door aldus te handelen de inhoud van de desbetreffende nota valideert en zijn deskundigheid niet in vraag wordt gesteld is het zonder belang of de steller van de initiële nota ook enige bijzondere deskundigheid heeft.

Verzoekende partijen stellen voorts dat de vraag rijst hoe de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid van de zorgverstrekking kan beoordelen, maar verliezen hierbij uit het oog dat de bronnen waarop zijn advies is gebaseerd uitdrukkelijk worden vermeld. Gelet op de bronvermelding en de door de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies weergegeven redenering kunnen verzoekende partijen ook niet voorhouden dat een *“eigen gefundeerde beoordeling”* ontbreekt.

De beschouwingen van verzoekende partijen in het eerste onderdeel van hun middel laten derhalve niet toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

In het tweede onderdeel van hun middel voeren verzoekende partijen aan dat de ambtenaar-geneesheer het onderzoek inzake de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in Rusland niet naar behoren heeft uitgevoerd.

Verzoekende partijen betogen dat de medische aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt niet gratis kan worden behandeld in de Russische Federatie en citeren ter onderbouwing van hun standpunt uit het verslag *“Country profile: Russia Federation: mental healthcare and reform”*. Zij geven aan dat op basis van de inhoud van voormeld verslag kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een incorrecte feitenvinding. De Raad dient evenwel te duiden dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen nergens wordt gesteld dat psychiatrische hulpverlening volledig gratis wordt verstrekt in de Russische Federatie. Er wordt slechts gemotiveerd dat de medicatie die eerste verzoekende partij nodig heeft gratis kan verkregen worden en deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. De grief van verzoekende partijen is het gevolg van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en is daarom niet dienend.

Verzoekende partijen stellen daarnaast dat 75% van de personen die in de Russische Federatie in het raam van een studie werden ondervraagd aangaven dat psychisch-medische zorgen voor hen financieel niet toegankelijk waren. In dit verband kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekende partijen in gebreke blijven om de studie waarnaar zij verwijzen bij hun verzoekschrift te voegen en dat zij ook niet toelichten hoe dit verslag – dat volgens hen dateert van 2004 – afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer inzake de toegankelijkheid van de door eerste verzoekende partij vereiste medische zorgen. Niet alleen heeft de ambtenaar-geneesheer zich voor de beoordeling van de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen gebaseerd op meer recente gegevens, hij heeft tevens uiteengezet dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij arbeidsongeschikt is en bijgevolg niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien en is dus uitgegaan van de persoonlijke situatie van verzoekende partijen. Verzoekende partijen maken ook geenszins aannemelijk dat de psychische

aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt haar verhindert om door middel van tewerkstelling in een inkomen te voorzien.

Voorts laten verzoekende partijen verstaan niet akkoord te gaan met de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat ook tweede verzoekende partij kan bijdragen in de medische kosten van eerste verzoekende partij en dat zij, indien nodig, ook het kindergeld dat zij ontvangen hiertoe kunnen aanwenden. Zij tonen met hun uiteenzetting evenwel niet aan dat de stellingname van de ambtenaar-geneesheer incorrect of kennelijk onredelijk is.

De uiteenzetting in het tweede onderdeel van het middel laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK